О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 3907

гр. София, 05.02.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 38 състав,**
в закрито заседание на 05.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

като разгледа дело номер **11566** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във връзка с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молба на В. В. А., чрез адв. Ф. – заинтересована страна по делото, с искане за изменение на определение № 14897 от 16.08.2023 г., в частта му за разноските. Иска се присъждане на разноските по делото в пълен размер. Излага се, че размерът на разноски в полза на заинтересованото лице за адвокатско възнаграждение не съответства на вложените от адвоката усилия, които от своя страна са обусловени от фактическата и правна сложност на делото. Допълва се, че по настоящото административно дело е налице фактическа и правна сложност, което се обуславя от преплитане на няколко различни административни производства – реституция по ЗСПЗЗ, реституция по ЗТСУ, попълване на кадастрална основа по ЗТСУ и по ЗКИР, градоустройствени процедури по ЗТСУ и ЗАП, по ЗУТ и АПК. Предвид това, вложените от адвоката усилия по делото съответстват на фактическата и правна сложност по делото и обосновават заплащане на адвокатско възнаграждение по-високо от минимума, определен в Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Насрещните страни, жалбоподатели по делото, чрез процесуалния представител адв. П., оспорва искането. Твърди, че присъденият размер на адвокатско възнаграждение на В. В. А. от 1250 лева е справедливо определено и е в съответствие със степента на правна защита. Сравнен с хонорара на останалите адвокати по делото, пълният размер на платеното възнаграждение надхвърля общия им сбор.

Съдът намира искането за процесуално допустимо по следните съображения:

Искането за изменение на съдебното решение е подадено в срока по чл. 284, ал. 1 ГПК и от надлежна страна, която има право на възстановяване на разноските съобразно изхода на делото. Разгледано по същество, искането е основателно.

С определение № 14897 от 16.08.2023 г. на АССГ, Второ отделение, 38 състав, съдът е оставил без разглеждане жалбите на В. Я. А., З. Т. Б. и Р. Б. Б. срещу Заповед № РА50-745/11.08.2022 г. на главния архитект на Столична община и е осъдил В. Я. А., З. Т. Б. и Р. Б. Б. да заплатят на В. В. А. сумата от 1250 лева адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 143, ал. 4 АПК когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, право на разноски имат и заинтересованите страни, за които актът е благоприятен. Съдебните разноски са разходи, които страните правят за водене на делото: за заплащане на държавна такса, разноски по производството – за извършване на експертиза и назначаване на вещо лице, за възнаграждение на един адвокат, ако е имало такъв. Съдът счита, че адвокатското възнаграждение в полза на В. В. А. не е съобразено с фактическата и правна сложност на делото, вида и количеството на извършената от процесуалния представител на тази страна дейност, както и броя на проведените открити заседания. Същото е определено в минималния размер на възнаграждение по чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г.

Следва да се посочи приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело C-438/22 на СЕС, в което са изложени съображения, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред. Според разрешението, дадено с т. 3 от това решение „Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги“.

Задължението на националния съд да откаже да приложи националната правна уредба, определяща минималните размери на адвокатските възнаграждения, дори когато те отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги, не ограничава правомощието на съда да ползва тези цени (на висшия орган на съсловната организация) като критерий и коректив на уговореното и платено или дължимото без да е платено възнаграждение, представляващо част от отговорността за разноски, при отчитане на действителната фактическа и правна сложност на делото (арг. от чл. 78, ал. 5 ГПК), обема и качеството на осъществената процесуална защита. Последната е в корелация с конкретно предприеманите от страната, в тежест на която е установяването на факти и обстоятелства, от които черпи благоприятни правни последици, процесуални действия. Процесуалният представител на заинтересованата страна А. е участвал в три съдебни заседания, изразил е и мотивирано становище по съществото на спора, съобразено със събраните в съдебното производство доказателства, представил е и писмена защита. Наличието на фактическа или правна усложненост на спора, ценена наред с обема и качеството на оказаната от адвоката защита обуславят извод, че претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде уважено до реално платения му размер.

Поради това съдът, спазвайки принципа на справедливостта, съразмерността и изискването за добросъвестност при упражняването на процесуални права, в разглеждания случай приема, че следва да увеличи възнаграждението за адвокатска

защита на В. В. А.. По тази причина, следва да се измени решението в частта за разноски, като размера им се увеличи със сумата от 2170 лева.
По изложените съображения и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК, приложим във връзка с чл. 144 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 38-ми състав

О П Р Е Д Е Л И :

ИЗМЕНЯ Определение № 14897 от 16.08.2023 г., в частта, с която В. Я. А., З. Т. Б. и Р. Б. Б. са осъдени да заплатят разноски на В. В. А., като увеличава размера им на 3420 (три хиляди четиристотин и двадесет) лева.
Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: